

RECENSIE

'Broeders en zusters' vindt nieuwe wegen

MEPPEL - Talloze pogingen zijn er gedaan om muziek en theater met elkaar te verbinden op een andere manier dan in de bekende genres opera en musical. Toneelgroep Baal ging in de tachtiger jaren een jarenlange samenwerking aan met componist Maurice Horsthuis, maar ook zij moesten tenslotte erkennen, dat zij niet veel verder waren gekomen dan interessante experimenten.

Toneelgroep Bloodymary en muziekgroep Soil pakken het in Broeders en zusters anders aan. Radicaler. De muziek maakt zich af en toe los van de begeleidende en ondersteunende rol die doorgaans aan de muziek wordt toebedeeld en komt letterlijk aan de voorstelling meedoen. Ondersteunt de tekst niet alleen, maar vervangt die ook zo nu en dan. Daarmee komt de muziek op gelijke hoogte met de tekst. Het een is niet belangrijker dan het ander.

Een tweede probleem bij muziektheater is vaak dat acteurs moeten leren zingen, een vaardigheid die je niet zo makkelijk onder de knie krijgt. Waarom leren musici niet acteren? Ook niet makkelijk, maar het is te doen, gegeven enige aanleg en een flinke dosis volharding. In de voorstelling Broeders en zusters neemt een van de twee musici een bescheiden rolletje op zich door de ansichtkaarten van de vermiste broer voor te lezen. Hij doet dat niet slecht. Ook dit zorgt er voor dat tekst, spel en muziek beter bij elkaar aansluiten dan doorgaans het geval

Ook het stuk, de kerstboom waar

TONEEL

Informatie: Voorstelling: Broeders en zusters. Tekst: Marije Gubbels. Spel en zang: Lies Visschedijk, Ilse Warringa. Muziek: Florian Hamer, Marijn Korff de Gidts. Composities: o.a. Marijn Korff de Gidts, Edward Elgar. Regie: Marije Gubbels. Gezelschap: Bloodymary en Soil.

Locatie: Schouwburg Ogterop (Engelenbak)

Aantal bezoekers: 90 (uitverkocht)

Waardering: ★★★★★

al deze slingers en ballen aan zijn opgehangen, zit goed in elkaar. Het stevent wat geforceerd af op de obligate ontknoping, als aan het slot blijkt dat de vermiste broer niet in Afrika zit, maar door zijn liefhebberende zuster is vermoord. Maar de manier waarop de beide vrouwen, de zogenaamd terminaal zieke Beatrice en de allesbemantelende buurvrouw Flora, elkaar in een psychische wurggreep nemen wordt mooi opgebouwd. Uiteindelijk blijken beide vrouwen te leven in een waanwereld, die hen tot elkaar veroordeelt en voorgoed isoleert van de gemeenschap.

Prachtig is de manier waarop Flora alle beledigingen van Beatrice en

Scène uit 'Broeders en zusters'.

Boom regionale uitgevers /
Wilbert Bijzitter

verzoeken om op te donderen weet om te buigen tot wanhopige noodkreten om hulp - die zij haar vriendin uiteraard graag biedt. Dit culmineert in een zoet liedje, dat een beetje doet denken aan de Positivo's van Koot en Bie in hun beste jaren. Ook humor speelt in deze voorstelling een prominente rol.

Als muziektheater mag deze voorstelling zeker geslaagd genoemd worden, ook al zijn de verbindingen hier en daar wat rafelig. De ontmoeting van Bloodymary en Soil slaat een vonk los. Beide groepen bestaan nog niet zo lang - Bloodymary sinds 2005 en Soil sinds 2007 - maar dit zijn wel de mensen, vermoed ik, waar het theater het in de toekomst van moet hebben.

Theo de Jong

